

Forsl. t. L. om Bestyrelsen af Statsbanerne.

i Aarhus og Esbjerg. De paagjældende Forretninger ere hidtil bleve udførte af underordnede Funktionærer, men de have efterhaanden faaet et saadant Omfang og en saadan Vigtighed, at det maa anses nødvendigt at have særlige, bedre lønede Bestillingsmænd til deres Udførelse.

Naar der nu skal skrives til ved Lov at give nærmere Regler om Statsbanernes Bestyrelse, er det en Selsølgelse, at der maa indtræde en Begrænsning i Ministeriets Beføjelse til at foretage Ændringer i Organisationsplanen. Da selve denne imidlertid ikke vil kunne slaas fast ved Loven, saaledes at Ministeriet for Fremtiden ikke skulde kunne foretage nogen Forandring i samme, opstaar det Spørgsmaal, i hvilket Omfang Ministeriets Ret hertil bør begrænses. Det i 1875 forelagte Forslag gik ud paa at bestemme, at der under Direktøren for Statsbanerne skulde ansættes en Chef for samtlige Statsbanedriftens Hovedkontorer, en Overbaneingeniør, en Overdriftsinspektør og en Overmaskinmester. Det foresloges saaledes fastsat, at der skulde oprettes 4 Afdelinger med en overordnet Embedsmand i Spidsen for hver, og det blev derhos i hvert Fald tilbøieligt bestemt, hvilke Sager der skulde behandles i hver Afdeling. Derimod overlodes det Ministeriet at træffe de nærmere Bestemmelser med Hensyn til Organisationen dels af de enkelte Afdelinger, dels af den lokale Bestyrelse. Som det vil ses, er det foreliggende Forslag en Del afvigende herfra. Dels har man, som ovenfor berørt, opgivet Tanken om at samle alle Hovedkontorerne under een Chef, dels har man ment, at det ikke vil være rigtigt ved selve Loven at slaas fast, hvormange Afdelinger der skal være, eller hvilke Forretninger der skal henlægges til hver af dem. Grunden hertil er, at det ved en større Udvidelse af Banerne let vil kunne stille sig som nødvendigt at forsøge Afdelingernes Tal. Hvad særlig Regnskabsafdelingen angaar, er der derhos rejst Spørgsmaal, om det ikke vil være rettest at omdanne samme saaledes, at den udelukkende faar med Revisionen at gøre og da samtidig udsøndre den, saaledes at den kommer til at fortære direkte under Ministeriet. Endelig Bestemmelse i saa Henseende kan imidlertid for Tiden ikke tages. Det foreliggende Forslag gaar saaledes ud paa i den heromhandlede Henseende at stille Administrationen noget friere, end Tilfældet vilde være blevet efter det ældre Forslag, men isørigt vil Ministeriets Ret til at foretage Forandringer i Organisationsplanen i Virkeligheden blive betydelig mindre, naar Loven, som nu foreslaas, kommer til at indeholde Bestemmelser om Lønningsvilkårene for alle mere overordnede Embeds- og Bestillingsmænd ved Banerne. Det er nemlig en Selsølgelse, at man herved indirekte vil komme til paa mange Punkter at slaas den gjældende Organisationsplan fast og saaledes forhindre Administrationen i paa egen Haand at foretage mere indgribende Forandringer

i samme. Forholdet i saa Henseende vil i det Bøsentligste kunne betegnes saaledes: det vil blive slaat fast, at de under Centralbestyrelsen hørende Forretninger, forsaavidt de ikke forbeholdes til Behandling i de Direktøren umiddelbart underlagte Kontorer, skulde fordeles mellem flere Afdelinger, med en overordnet Embedsmand i Spidsen for hver, at Afdelingerne skulde organiseres paa lignende Maade som Departementerne i Ministeriet, samt endelig, at der skal være tre skarpt afføndrede Grupper af Melleminstantser, nemlig en for Banernes Bevogtning og Vedligeholdelse, en for Driften og en for Materiellet og Trækraften.

Som oftere berørt, har man trot i meget betydelig Grad at burde forsøge Antallet af de Klasser af Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lønningsvilkåre fastsættes ved Loven. Dog har man ment, at der i saa Henseende burde være en Grænsse, da det vistnok i flere Retninger vil være mindre heldigt at bestemme, at alle Bestillingsmænds Lønningsvilkåre skulde reguleres ved Loven, saaledes at Intet i saa Henseende overlades Administrationen. Man skal i saa Henseende særlig fremhæve, at Følgen heraf vilde blive, at Ministeriet ikke vilde kunne indføre flere Klasser af underordnede Bestillingsmænd end de, der for Tiden haves. Af de Forretninger, der ved vore Statsbaner udføres af dag- eller ugelønnede Arbeidere, er der imidlertid en hel Del, der ved andre Baner ere overladede til særegne Bestillingsmænd, og det er ikke umuligt, at det vil vise sig hensigtsmæssigt at gjøre det Samme hos os. Spørgsmaalet herom vil imidlertid kun kunne afgjøres ad Erfaringens Vej, og det vilde derfor være meget ueheldigt, om Administrationen skulde blive afskaaren fra at gjøre Forsøg i saa Henseende. For en stor Del af det underordnede Personales Vedkommende er der derhos en særegen Bønskelighed ved for Tiden at slaas Lønningsvilkårene fast ved Lov. Som bekjendt bestemmes nemlig Lønnen for hele Logpersonalets Vedkommende tildels efter det Omfang, hvori det benyttes, idet det foruden fast Løn faar Milepenge, men hvorvidt man bør gaa i saa Henseende, maa endnu anses for tvivlsomt og vil først kunne besvares efter længere Tids Erfaring.

Naar Loven saaledes kun skal fastsætte Lønningsvilkårene for en Del af de ved Banerne ansatte Bestillingsmænd, kommer det selsølgelig noget til at bero paa et Støn, hvor Grænsen i saa Henseende skal drages. Man har imidlertid ment at kunne hente en Analogi fra, hvad der gjælder for Ministeriernes Vedkommende, og i Bønskelighed hertil sat Grænsen ved Fuldmægtige og de med disse ligestillede Bestillingsmænd. Loven kommer herefter til at fastsætte Lønningsvilkårene